

...І ЗАСВІТИВСЯ ЧУДОТВОРНИЙ ЛИК

Опанаса Стихуна або діда Панаса, як його називали ми, садівська малеча, я знав ще з дитячих літ, позаяк не раз заходив до нього скуштувати на диво смачних, соковитих яблук, які росли в садку. Інші дітлахи, котрих старий теж дуже любив, часто просили його: «Діду Панасе, дозвольте на ступі погойдатися». Посміхався тоді Стихун і махав рукою. Мовляв, ідіть, грайтеся.

Подібної ступи не мав в окозці, либонь, ніхто. Зроблена ще в царські часи, вона стояла під повіткою, і ми завше на ній гоїдалися та ще й в чергу ставали, аби зробити це вдруге, втретє...

А ще дід Панас був неабияким шевцем. Оскільки жив за дві хати від нас, я майже щодня забігав до нього та з цікавістю спостерігав, як старий підбивав взуття, своїм кривеньким молоточком заганяючи в підшови кілочки, що зберігались у паперовій пачці.

1928 року садівчани хресним ходом вирушили до Почаєва. Побував там і Стихун. В лаврі він купив ікону з ликом Миколи Чудотворця. Відтоді цей образ став супутником родини на довгі літа.

В один із днів 1943 року тучинський ляндвїрт через Григорія Щербанюка сповістив садівчан, що їхнє село мають спалити. Перелякані люди зібрали майно, худобу та й подалися до лісу. Щодо діда Панаса, то він, стривожений, вирішив заховати свою ікону на хуторі Задорожок, у помешканні дочки Варвари та зятя Тихона.

Після того, як Садове спалили поляки (тоді згоріла і вищезгадана ступа), котрі служили в німецькій поліції в Шубкові, Тучині і тамтешньому гето, Стихун уже довго не жив. По його смерті померла і дружина Марія. За ними — Варвара і Тихон Білоуси. Одна лише порожня хата залишилась...

Наразі в Садовому мешкає дочка Білоусів Євгенія Нагорнюк, а в Рівному — їх син Степан. Цей онук діда Панаса часто приїздить до нас, порається по господарству, на горі, в саду.

В один з таких днів у будинок до Степана Білоуса, котрий якраз обїдав, завітала 86-літня сусідка Хима Остапчук. Глянула на Миколу Чудотворця і руками сплеснула:

— А ікона-то відновлюється! Правий бік голови сяє, наче вогонь там палахкотить.

— Так-так, оновлюється, — посміхнувся у відповідь Степан.

Не надавши значення словам баби Хими, він швидко зібрався та й поїхав у Рівне. Коли ж повернувся (а сталося це за два тижні), то побачив, що образ уже відновлений наполовину. Це ж засвідчили і численні садівчани, що зібралися біля хати.

— Треба покликати ба-

тюшку, — звернулася баба Хима до своєї дочки Ганни Бабич.

Коли прийшов отець Володимир, то одна з жінок хотіла поцілувати диво-ікону, але священник не дозволив:

— Почекаємо, поки відновиться повністю, а тоді заберемо до церкви.

Невдовзі біля образа встановили цілодобове чергування, поставили запалену свічку. А як настало 8 липня, хресний хід о п'ятій годині вечора рушив до хати Степана Білоуса. Відслуживши в кімнаті молебень, процесія тим же шляхом повернулася до церкви. Оновлену ікону «Микола Чудотворець» несли при цьому малинвський священник отець Ігор та настоятель Микулинської церкви отець Іван. Людей зішлося стільки, що спершу неможливо було навіть сфотографувати образ. Селяни ставали в чергу, аби вклонитися та пройти під іконою.

Отець Володимир простував справа, несучи кадило. Коли процесія наблизилась до храму, вдарили у дзвони, що приємним щемом озвалось у серцях людей, по щоках у багатьох покотились сльози невимовної радості.

Після того, як був прочитаний акафіст, люди підходили до ікони, мирувалися. Церква ж, куди нарешті переселився образ діда Панаса, не зачиняла своїх дверей упродовж двох тижнів, з восьмої ранку і до восьмої вечора.

Яким ОРЕЛ,
старожил с. Садове.
Фото автора.

